

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright © 2019 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAUM, FRANK

Vrăjitorul din Oz / L. Frank Baum. - București :

Prestige, 2019

ISBN 978-606-8863-81-8

821.111

ISBN: 978-606-8863-81-8

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

L. Frank Baum

**Vrăjitorul
din Oz**

PRESTIGE
KIDS

București - 2019

Cuprins

Cicloul.....	5
Sfatul cu altinezii.....	10
Dorothy salvează o sperietoare.....	18
Drumul prin pădure.....	26
Eliberarea Omului de Tinichea.....	32
Leul cel Laș.....	40
Călătoria spre Marele Oz.....	45
Câmpul de maci ucigători.....	52
Regina șoarecilor de câmp.....	59
Paznicul porților.....	65
Oz și minunatul Oraș al Smaradelor.....	73
În căutarea Vrăjitoarei rele.....	86
Eliberarea.....	99
Maimuțele înaripate.....	104
Acum descoperim cine e Oz cel cumplit.....	111
Meșteșugul vrăjitoresc al Marelui Oz.....	121
Cum a fost lansat balonul.....	125
Spre Miazăzi.....	129
Atacați de copacii luptători.....	134
Țara gingașă de porțelan.....	138
Leul devine regele animalelor.....	144
Țara Quadlingilor.....	148
Glinda îndeplinește dorința lui Dorothy.....	152
Din nou acasă.....	157

1. *Basme* — Petre Ispirescu
2. *Poezii* — George Coșbuc
3. *Povești și povestiri* — Ion Creangă
4. *Momente și schițe* — I. L. Caragiale
5. *Nuvele* — Ioan Slavici
6. *Basme și nuvele* — Mihai Eminescu
7. *Nuvele și basme* — Barbu Ștefănescu Delavrancea
8. *Alexandru Lăpușneanul* — Costache Negruzzi
9. *Poezii* — Vasile Alecsandri
10. *Poezii* — Octavian Goga
11. *Pagini alese* — George Topîrceanu
12. *Nuvele și schițe* — Emil Gârleanu
13. *România pitorească* — Alexandru Vlahuță
14. *Poezii* — Mihai Eminescu
15. *Legende istorice* — Dimitrie Bolintineanu
16. *Amintiri din copilărie* — Ion Creangă
17. *Mara* — Ioan Slavici
18. *Moara cu noroc* — Ioan Slavici
19. *Ion* — Liviu Rebreanu
20. *Pe drumuri de munte* — Calistrat Hogaș
21. *Miorița* — *Balade populare românești*
22. *Pădurea spânzuraților* — Liviu Rebreanu
23. *Colț Alb* — Jack London
24. *Morcoveață* — Jules Renard
25. *Fabule* — La Fontaine
26. *Alice în Țara Minunilor* — Lewis Carrol
27. *Cuore, inimă de copil* — Edmondo de Amicis
28. *Pinocchio* — Carlo Collodi
29. *Buratinu* — *Cheița de aur* — Aleksei Tolstoi
30. *Heidi, fetița munților* — Johanna Spuri
31. *Coliba unchiului Tom* — Henriette Beecher Stowe
32. *Aventurile lui Tom Sawyer* — Mark Twain

Cicloul

Dorothy trăia în mijlocul câmpiilor nesfârșite din Kansas, cu unchiul ei Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, nevasta fermierului. Casa în care locuiau era micuță, pentru că materialul pentru ridicarea ei fusese adus cu căruța de la mare depărtare. Casa avea patru pereți, podea și un tavan care alcătuiau o odaie. Această odaie mai avea și o mașină de gătit ruginită, un dulap pentru veselă, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau patul lor mare, într-un colț, iar în alt colț, se afla pătuțul lui Dorothy. Casa n-avea pod, nici pivniță... doar o groapă mică, săpată în pământ, numită... „pivnița pentru ciclon”, unde familia putea să se adăpostească în cazul în care se ridica unul din cele mai mari vârtejuri de vânt, care erau destul de năprasnice pentru a sfărâma orice așezare omenească în calea lui. În mijlocul podelei, se afla un chepeng, iar dacă îl ridicai, vedeai o scară ce te ducea într-o gaură mică și întunecoasă.

Când Dorothy stătea în pragul casei, în jurul ei, cât cuprindea cu privirea, era numai o câmpie întinsă și posomorâtă. Niciun pom, nicio casă nu întrerupeau întinderea șesului care, pretutindeni, parcă se apropia de cer. Soarele pârjolise pământul arat, prefăcându-l

într-o masă cenușie, prin care se vedeau crăpăturile mici. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele uscaseră creștetul firelor lungi, până când căpătase culoarea cenușie. Casa fusese și ea cândva zugrăvită, dar soarele coșcovise tencuiala, iar ploile o spălaseră și acum casa arăta la fel de posomorâtă și de cenușie ca orice lucru de aici.

Când mătușa Em venise să locuiască prin locurile acestea, era o femeie tânără și drăguță. Soarele și vântul au schimbat-o însă și pe ea. I-au furat lucirea ochilor, lăsându-le o culoare posacă și cenușie; i-au furat și roșeața obrazilor și a buzelor, care acum erau și ele cenușii. Era slabă și prăpădită și nu zâmbea nicicând. Prima dată când Dorothy, care era orfană, sosise aici, mătușa Em tresărise așa de tare la râsul copilului, încât era cât pe-aci să țipe.

Își apăsa pieptul cu mâna ori de câte ori îi ajungea vocea veselă a fetiței la ureche. Și acum privea cu mare mirare la acest copil care mai putea găsi un lucru care s-o facă să râdă.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Lucra conștiințios din zori și până în noapte și nu știa ce înseamnă bucuria. Și el era cenușiu. De la barba sa lungă până la cizmele butucănoase, el avea o înfățișare aspră și gravă și vorbea, de obicei, foarte puțin.

Numai Toto o făcea pe Dorothy să râdă, ajutând-o astfel să nu devină și ea la fel de cenușie la fel ca tot ce o înconjură. Toto nu era cenușiu: era un câine mic și negru, cu părul lung și mătăsos, cu ochii mici și negri, care străluceau veseli de fiecare parte a năsucului său caraghios. Toto se juca toată ziua. Dorothy se juca și ea cu câțelul și îl iubea nespuse de mult.

Astăzi, însă, nu se jucau. Unchiul Henry ședea pe pragul casei și privea cu îngrijorare către cer, care era, de astă dată, mai cenușiu ca de obicei. Dorothy stătea în prag cu Toto în brațe și privea și ea spre cer. Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre miazănoapte auziră înceata și greaua jelanie a vântului, iar unchiul Henry și Dorothy putură vedea cum firele lungi de iarbă se unduiau frământate, presimțind apropierea furtunii. Deodată se auzi dinspre miazăzi un șuier ascuțit în aer și când întoarseră privirea într-acolo văzură iarba mișcându-se, frământată și în partea aceea.

Unchiul Henry se ridică și strigă către nevastă-sa:

– Vine ciclonul, Em! Mă duc să văd de vite.

Apoi fugi către șopronul unde se adăposteau vacile și caii.

Mătușa Em încetă lucrul și ieși în prag. Un singur fulger o făcu să întrevadă primejdia care îi păștea.

– Repede, Dorothy! strigă mătușa. Fugi în pivniță! Toto o zbughi din brațele lui Dorothy, și zdup! Se băgă sub pat, iar fata se căznea să-l scoată de acolo. Mătușa Em, grozav de speriată, deschise chepengul și coborî scara care ducea în gaura mică și întunecoasă. Dorothy reuși, în sfârșit, să-l prindă pe Toto și voi s-urmeze pe mătușa Em în pivniță. Când fu la jumătatea drumului, se auzi deodată urletul îngrozitor al vântului și casa se zgudui atât de tare, încât fata își pierdu echilibrul și căzu pe neașteptate pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat.

Casa fu învărtită de câteva ori pe loc, apoi se ridică încet, încet, în aer. Dorothy simțea că parcă s-ar înălța cu un balon.

Vânturile potrivnice din miazănoapte și miazăzi se întâlniseră pe locul unde se afla casa și făcură din ea tocmai centrul ciclonului. În mijlocul unui ciclon aerul este de obicei mai liniștit, dar marea presiune a vânturilor făcea casa să se ridice din ce în ce mai sus, până când ajunse în vârful vârtejului ciclonului. Rămase în creștetul acestei înălțimi și fu purtată kilometri întregi mai departe, tot așa de ușor cum ai purta un fulg.

Era tare întuneric și vântul urla groaznic, dar Dorothy se simțea de parcă era plimbată ușurel, călare. După primele învărtituri ale casei, apoi când aceasta se aplecase nițeluș mai tare, fetița se simțea ca și cum ar fi fost ușor legănată, ca un prunc în leagănul său.

Lui Toto nu-i plăcea treaba aceasta. Alerga dintr-un colț în altul al odăii, lătrând cu putere. Dorothy însă ședea foarte cuminte pe podea, așteptând să vadă ce o să se mai întâmple.

Deodată, Toto se apropie de chepengul deschis și alunecă afară. În prima clipă, Dorothy a crezut că l-a pierdut, dar îndată zări o ureche care se întrevedea din gaură. Datorită presiunii puternice a aerului, cățelușul nu putea să cadă, ținându-l sus. Fata se târi pe brânci până la gaură, îl înșfăcă pe Toto de ureche și-l trase înapoi în odaie, după care închise chepengul ca să nu mai aibă loc alt accident.

Ceasuri întregi trecură și, încetul cu încetul, spaima îi pieri, dar se simțea tare singurică și vântul urla atât de groaznic împrejurul ei, că aproape o asurzea. În prima clipă își închipuise că atunci când va cădea casa, aceasta va fi sfărâmată în bucăți; dar cum orele treceau și nu se întâmpla nimic groaznic, Dorothy

încetă a se mai necăji și se hotărî să aștepte cuminte să vadă ce îi va aduce ziua de mâine. Se sui în pat, iar Toto o urmă și se culcă lângă ea.

Cu toate că încăperea se legăna și vântul urla, fata închise ochii și adormi îndată.

Sfatul cu altinezii

Dorothy fu trezită de o zguduitură atât de puternică, încât, dacă nu s-ar fi aflat întinsă pe patul moale, s-ar fi lovit. Așa, însă, pârâitul o făcu să-și țină respirația, zicându-și cu uimire: „Ce s-o fi întâmplat?”.

Toto își puse nasul mic și rece pe obrazul fetei și scheună înspăimântat. Dorothy privi în jurul ei și-și dădu seama că odaia nu se mai mișca; nici nu mai era întuneric, pentru că razele soarelui intrau pe fereastră și inundau toată încăperea. Sări din pat și, cu Toto încurcându-i-se printre picioare, alergă și deschise ușa.

Privind înaintea ei, fetița scoase un țipăt de înmărmurire și ochii i se măriră din ce în ce mai mult la vederea priveliștii din fața ei. Ciclonul pusese casa pe pământ foarte ușurel – așa de ușurel, cum e în stare un ciclon s-o facă – în mijlocul unui ținut, de o frumusețe fără seamăn.

În jurul lor erau pajiști verzi, cu copaci încărcăți de fructe bogate și dulci. Flori strălucitoare erau pretutindeni și păsări cu pene frumos colorate cântau și zburau prin pomi și prin tufișuri. Puțin mai încolo, printre malurile înverzite, curgea un pârâiaș ce murmură cu un sunet de-a dreptul fermecător pentru fetița care trăise atât timp în câmpiile uscate și cenușii.

Stând așa și privind cu luare-aminte la priveliștea din jurul ei, observă venind spre ea un grup de oameni

atât de ciudați, cum nu mai văzuse până atunci. Nu erau atât de înalți ca oamenii mari, dar nu erau nici prea mici; de fapt, păreau să fie tot atât de înalți ca Dorothy, care era o fetiță înaltă pentru vârsta ei; oricum, erau, atât cât își putea da seama, mult mai bătrâni ca ea.

Erau trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați foarte curios.

Purtau pălării rotunde, cu calota înaltă și țuguiață, iar în jurul borului aveau clopoței mici, care sunau melodios la orice mișcare. Pălăriile bărbaților erau albastre; pălăria femeii era albă. Aceasta purta o rochie care cădea în falduri, de la umeri în jos, presărată cu mici stelute scânteietoare ce străluceau în soare ca diamantele. Bărbații erau îmbrăcați în haine albastre, de aceeași culoare cu pălăriile lor, și purtau pantofi frumos lustruiți, cu vârful albastru.

Dorothy se gândea că bărbații trebuie să fie cam tot atât de bătrâni cât și unchiul Henry, pentru că doi dintre ei purtau bărbi, dar femeia era fără îndoială mult mai bătrână; fața îi era zbârcită și părul îl avea aproape alb, iar umbletul îi era foarte țeapăn.

Când oamenii aceștia se apropiară de casa pe al cărei prag stătea Dorothy, ei se opriră și șușotiră între ei, de parcă s-ar fi temut să meargă mai departe. Dar bătrânica făcu câțiva pași spre Dorothy și, după o plecăciune, spuse cu glas blând:

– Fii binevenită, nobilă domniță plină de vrajă, în țara altinezilor. Îți suntem adânc recunoscători pentru că ai omorât-o pe ticăloasa de vrăjitoare din Răsărit și ai scăpat norodul nostru de robie!

Dorothy ascultă uimită această rostire. Oare ce voia să spună bătrânica, atunci când o numea pe ea „domniță plină de vrajă” și că a omorât-o pe ticăloasa

de vrăjitoare a Răsăritului? Dorothy era o fetiță inocentă, nevinovată, care fusese adusă aici, de la mii de kilometri depărtare de casă, de un ciclon și nu omorâse niciodată niciun fel de vietate.

Pesemne că băbuța asta aștepta un răspuns de la fetiță, așa că Dorothy grăi cu sfială:

– Sunteți foarte bună, dar trebuie să fie o greșeală, știu că n-am omorât pe nimeni!

– Oricum, atunci casa ta a făcut-o, răspuse bătrâna râzând. Și asta înseamnă același lucru. Continuă, arătând spre un colț al casei: privește, aici sunt două picioare... sub bucata asta de lemn.

Dorothy privi într-acolo. Într-adevăr, într-un colț al casei rămăseseră două picioare încălțate în pantofi de argint, cu vârfurile ascuțite.

– Vai, Doamne, strigă fetița, frământându-și mâinile în spaima ei, pesemne că a căzut casa pe vrăjitoare. Ce ne facem acum?

– Nu-i nimic de făcut, spuse bătrânică foarte liniștită.

– Dar cine era? întrebă Dorothy.

– A fost vrăjitoarea ticăloasă din Răsărit, după cum ți-am mai spus. De ani de zile îi ține pe toți altinezii în robie, făcându-i sclavii ei din zi până în noapte! Acum sunt cu toții liberi și îți sunt recunoscători pentru fapta ta!

– Cine sunt altinezii? a mai întrebat Dorothy.

– Poporul din țara asta, a Răsăritului, unde a domnit până acum vrăjitoarea cea rea.

– Dumneata ești o altineză?

– Nu, răspuse bătrâna. Dar sunt prietena lor, cu toate că trăiesc în țara de Miazănoapte. Când altinezii au văzut că vrăjitoarea lor e moartă, au trimis un sol

la mine și am venit numaidecât. Sunt vrăjitoarea de la Miazănoapte.

– Oh, strigă Dorothy, dumneata ești o vrăjitoare adevărată?

– Da, firește, răspuse bătrâna. Dar sunt o vrăjitoare bună și poporul meu mă iubește. Nu sunt atât de puternică, așa cum a fost vrăjitoarea cea rea care a domnit aici, pentru că eu mi-am eliberat singură poporul.

– Bine, dar știam că toate vrăjitoarele sunt rele, spuse fetița, care era încă speriată că se afla în fața unei vrăjitoare adevărate.

– Oh, nu, greșești. Au mai fost patru vrăjitoare în țara Oz. Două din ele, cele care locuiesc la Miazănoapte și Miazăzi, sunt vrăjitoare bune. Știu că acest lucru este adevărat, pentru că eu însumi sunt una dintre ele și de aceea nu pot greși. Cele care locuiesc la Răsărit și la Apus sunt într-adevăr vrăjitoare rele; dar acum, dacă tot ai omorât pe una dintre acestea, nu mai există decât o singură vrăjitoare răutăcioasă în țara Oz: este cea care locuiește la Apus.

– Dar... spuse Dorothy, după o mică chibzuire, mătușa Em mi-a spus că toate vrăjitoarele au murit de ani de zile.

– Cine-i mătușa Em?

– E mătușa mea, care locuiește în Kansas, de unde am venit și eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte păru că stă o clipă pe gânduri, cu privirea ațintită spre pământ, apoi ridică ochii și întrebă:

– Nu știu unde se află Kansas, pentru că nu am auzit niciodată de acest ținut. Dar spune-mi, rogu-te, Kansas este o țară civilizată?

– Oh, da, răspuse Dorothy.

– Atunci înțeleg, cred că în țările civilizate nu sunt vrăjitoare, nici vrăjitori, nici scamatori, nici magicieni. Dar vezi tu, țara Oz nu a fost niciodată civilizată, fiindcă noi trăim despărțiți de restul lumii, de aceea mai avem încă vrăjitori și vrăjitoare printre noi.

– Dar cine sunt vrăjitorii?

– Oz însuși este Marele Vrăjitor, răspuse bătrânică cu un glas abia șoptit și plin de respect, e mai puternic decât toți la un loc și locuiește în Orașul Smaraldelor.

Dorothy era cât pe-acți să pună o nouă întrebare, dar tocmai atunci altinezii, care stătuseră până în clipa aceea tăcuți și nemișcați deoparte, scoaseră un strigăt privind spre colțul casei unde căzuse păcătoasa de vrăjitoare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă bătrânică.

Privind într-acolo, începu să râdă. Picioarele vrăjitoarei moarte dispăruseră și rămaseseră acolo doar pantofii de argint.

– Era atât de bătrână, îi explică vrăjitoarea de la Miazănoapte fetiței, încât picioarele i s-au uscat de soare. Asta e sfârșitul ei. Dar pantofii de argint sunt ai tăi și poți să-i porți.

Întinse mâna și luă pantofii, iar după ce-i scutură de praf, îi întinse spre Dorothy.

– Vrăjitoarea de la Răsărit era foarte mândră de pantofii ei de argint, spuse un altinez, și încălțările au o putere pe care noi nu o cunoaștem.

Dorothy se duse cu pantofii în casă și îi așeză pe masă.

Apoi ieși din nou afară și zise:

– Mă gândesc, îngrijorată, cum am să mă întorc la mătușa și la unchiul meu! Sunt încredințată că ei mă caută! Puteți voi să mă ajutați să găsesc drumul într-acolo?

Altinezii și vrăjitoarea schimbară o privire, apoi dădură din cap.

– La Răsărit, nu departe de aici, spuse unul, se află un pustiu mare, pe care nu-l poate străbate nicio ființă omenească.

– Același pustiu este și la Miazăzi. Eu am fost acolo și am văzut. Sudul este țara Quadlingilor, spuse altul.

– Mie mi s-au spus, grăi al treilea bărbat, cam aceleași lucruri despre Apus. Aceasta este țara unde trăiesc Winkezii, stăpâniți de răutăcioasa vrăjitoare a Apusului, care te-ar face sclava ei dacă vei trece pe acolo, deci este și ea primejdioasă!

– Miazănoapte este țara mea de baștină, ir la capelele ei se află aceleași mari pustii care înconjoară și țara Oz, spuse vrăjitoarea. Mă tem, draga mea, că vei fi nevoită să rămâi aici și să trăiești laolaltă cu noi.

Dorothy izbucni într-un hohot de plâns, căci se simțea prea singură printre oamenii aștia străini și ciudați. Lacrimile ei îi mișcară pe inimoșii altinezi care își scoaseră batistele și începură să plângă și ei. Cât privește pe bătrâna vrăjitoare, își scoase pălăria și trecând borul ei pe lângă nas numără cu voce gravă:

„Una, două, trei”. În clipa aceea pălăria i se prefăcu într-o placă de ardezie, pe care scria cu cretă (cu litere mari):

**„Dorothy SĂ SE DUCĂ
ÎN ORAȘUL SMARALDELOR”**